

Slavka.

Slika. — Ivan Gregorjev.

Yečerilo se je že. Slavka je stala ob grobu svoje drage mamice. Ni se ozrla na nikogar — solzorne oči so bile neprestano uprte v gomilo, na kateri sta goreli z utripajočim pogledom dve sveči — več ni mogla sirota Slavka žrtvovati svoji tako vroče ljubljeni mamici . . .

Ljudje so že odhajali s pokopališča. Počasi, s sklonjenimi glavami, s solzami v očeh in s trpko žalostjo v srcu nekateri, a drugi zopet brezskrbni, veseli — kot da se vračajo s svatbe.

Mrzel veter je zavel, da je človeku pretreslo kosti. Slavka pa ni čutila njegovega ledenega diha — nehotе je sklenila roki in iz njenega čistega srca je prikipela vroča molitev za blagor materine duše.

Spomnila se je na polupreteklост. Kako lepo so potekali dnevi, ko je še živela ona — mamica. Skromno sta sicer izhajali, preživljati se je bilo treba z zaslužkom lastnih rok, a vendar je bilo prijetneje, neizrekljivo lepše kakor sedaj ko je tako sama, tako zapuščena . . .

Polagoma je utihnilo govorjenje, smeh in jok. Skrivnostna tišina, enaka oni pod gomilami, je zavladala po širnem božjem vrtu.

Začel je naletavati sneg. Kakor razigrani metulji so se lovili beli kosmiči po zraku. Slavka ni videla in ni slišala ničesar. Solze so izgínile iz oči — ni plakala in ni tarnala — nemo je klečala ob gomili s sklenjenimi rokami in povešeno glavo.

Nastala je popolna tema. Sneg je naletaval vedno bolj gosto in mraz je postajal vedno občutnejši.

Slavka se je vzbudila iz svoje zapuščenosti. Pogledala je naokrog in tesno ji je postalo pri srcu. Vstala je, otresla sneg raz sebe in odšla proti vratom, a bila so že zaprta. Prvi hip se je je polotila čudna groza, a kmalu je bil sklep storjen. Čemu strah, čemu bojazen, saj je pri mamici, pri ljubljeni mamici . . .

Šla je nazaj proti grobu, sedla k lesenemu križu in naslonila trudno glavico nanj. — Sneg poneha,

mraza jo ubrani velika ruta in tako bo lahko celo noč žrtvovala materi. Molila bo zanjo in ji s tem pokazala, da jo ljubi še vedno s tisto veliko, silno ljubeznijo kot nekdej.

In Slavka je zopet pričela moliti in molila je dolgo, dokler se ji niso zmedle trudne misli. Toplota, blagodejna in prijetna, ji je začela krožiti po vsem telesu. Zazdelo se ji je, da sedita z mamico doma v mali, topli sobici in kramljata. Zunaj razsaja vihra, a ne bojita se je. Mamica pripoveduje povesti, a Slavka jo posluša verno in udano in hitro poteka večer.

Kmalu se ji zopet izpremeni slika.

Mrzel zimski dan je. Sneg naletava v gostih, debelih kosmičih. Po cesti se vije mrtvaški sprevod. Slavka stopa tik za krsto, kjer nevzdramno spi njena blaga mamica. Mraz jo potrese, zaihti in se prebudi iz svojih sanj...

Kroginkrog trda tema. Sneg naletava kakor za stavo. Slavko obide groza, ko se zave, kje je. Hoče vstati, a ne more — zasnežena je že čez pas in udje so ji otrpnili. Kmalu se zave, da bo morala tu končati svoje mlado življenje. Skrb, strah jo navda — hitro obudi kes, kakor so jo v šoli naučili za take slučaje — polagoma se uda v voljo božjo, saj vest ji ne očita nič posebno hudega. Par vzdihov k Bogu za srečno smrt in nato jo obide neka mehka utrujenost in njene oči se zapro za vedno.

* * *

Drugo jutro je šel mimo grobar. Zadel je z nogo ob nekaj trdega in tisti hip je zagledal pred seboj v snegu mrtveca. Bila je — Slavka, blede in trda, kot izklesana iz marmorja. Ustna ji je obkrožal lahen smehljaj in na obrazu so se zaznavale poteze miru, ki ga je občutila, ko se je vračala njena čista duša v svojo nebeško domovino — k mamici...

